

nem szereti embertársát, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát? Aki nem szeretetből szolgál, hogyan szolgálhatja becsülettel Istent és felebarátját? Aki nem szeret, hogyan bocsáthat meg még hetvenhét-szer is? Aki nem szereti felebarátját, hogyan érezhet felelősséget a segítségre szoruló, szenvedő embertársért? A szeretet teszi valóban emberré az embert. Ez volt Jézus evangéliuma, örömmüzenete. Ezt tanította és ezzel töltötte be az egyetemes emberi várankozást.

Az egyik legszebb keresztény ünnepünk felé közeledünk. A várankozás és készülődés idejét éljük. Karácsony ünnepétől várjuk a szeretet, jóakarat, békesség, öröm, boldogság ajándékát, az igazi pihenést és lelki táplálékot. Azonban ha őszintén vizsgáljuk önmagunkat, akkor felismerjük, hogy valahol lelkünk legmélyén mégis ott van a félelem, a rettegés és nyugtalanító kérdés: megérdemeljük-e, hogy karácsony mindezt elhozza számunkra? Érdemesek vagyunk-e arra, hogy meghalljuk az anyagi üzenetet? Megérdemeljük-e, hogy Jézus és Istenországa munkásai annyi áldozatot hoztak a mi boldogságunkért? Méltók vagyunk-e, hogy karácsony ünnepe örömeivel és szépségével beköszöntsön hozzánk?

Félelmünket oszlassa el Isten jóságában és megtartó erejében való hit, mert: „akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!“ És ha halljuk a jó Isten szavát: „Kit küldjek el?“ — feleljünk mi is úgy, mint Ézsaiás: „Imhol vagyok én, küldj el engem!“ Isten szeretete, mint eleven szén megtisztítja lelkünket és méltóvá teszi otthonunkat, egész életünket karácsony ünnepére. Ámen.

NAGY ENDRE

VÁRANKOZÁS

Péld 23,18b

Érdemes megfigyelni, hogy miként viselkednek az emberek, amikor egy vasútállomáson a vonatra várnak. Amíg még messze az érkezés ideje, többnyire mindenki nyugodtan viselkedik. Egymással beszélgetnek, vagy a váróterem padjain üldögelnek, könyvet, vagy újságot olvasnak. Szinte úgy tűnik, mintha egy időre elfelejtenék, hogy tulajdonképpen miért tartózkodnak az állomáson. Aztán, amint telik az idő és egyre jobban közeledik a vonat érkezésének ideje, fokozatosan elszáll a nyugalom. Az imént még nyugodtan olvasó egyszer csak órájára tekint, becsukja és elteszi a könyvét, majd veszi a csomagját és kimegy a peronra. Az egymással társalgók is már arról kezdenek beszélni, hogy nemsokára érkeznie kell a vonatnak. Az emberekben így növekszik fokról fokra az izgalom és elhatalmasodik rajtok egy belső idegesség, ami tulajdonképpen nem más, mint a várankozás lelkiállapota. Ennek a lelkiállapotnak külső megnyilvánulási formája a készülődés: az emberek a sín pár mellé állnak, arcukkal arra fordulnak ahonnan a vonatnak érkeznie kell és mindenki úgy próbál elhelyezkedni, hogy mikor a vonat megáll, lehetőleg ajtó mellé kerüljön. Így lesz egyre lázasabb a készülődés, és amikor a vonat befut

az állomásra, az addig várakozó emberekben tetőpontra hág az izgalom. Ha egy ilyen folyamatot figyelemmel kísérünk, tanúi lehetünk a várakozást kísérő sajátos lelkiállapotnak.

Vallásos életünkben most egy olyan ponthoz érkeztünk el, amely hasonló a bemutatott képhez. Az egyházi naptár szerint ezt a vasárnapot advent első vasárnapjának nevezzük. Ez számunkra azt jelenti, hogy négy hét, pontosabban huszonhat nap választ el karácsony megérkezésétől. Mint a vonatra váró utasokban, bennünk is fokozatosan kialakul a várakozás lelkiállapota. Lassan beszélgetéseink témájává válik ez a gondolat, és egyre gyakrabban mondjuk vagy halljuk: bizony nemsokára itt van karácsony! Talán nem tévedek, ha azt mondom, hogy ebbe a várakozásba mindenki bekapcsolódik. Hiszen nincsen egyetlen ember sem, aki ne várná ezt a felnőtt és gyermek számára egyaránt megörvendezett ünnepet. Elmondhatjuk, hogy ebből a szempontból nincs különbség közöttünk. A különbség legfeljebb abban a módban van, ahogyan várjuk a karácsonyt. Nézzük meg hányféle formája van a várakozásnak.

Van aki egyszerűen közömbösen tudomásul veszi az egészet, és azontúl nem érdeklí, számára ezzel be is van fejezve minden. Az ilyen embernél nincs is semmi külső jele a várakozásnak, nem látható rajta a készülődés legapróbb nyoma sem.

Helyes-e ez a viselkedés? Nem, mert a lélek közönyét, felszínes világot árulja el. Az ilyen viselkedés már nem is nevezhető várakozásnak.

Mások lázas készülődéssel néznek az ünnep elé. Kora reggeltől késő estig fáradságot nem ismerve tevékenykednek azért, hogy ne érje őket készületlenül az ünnep. Ezernyi gond gyűl ilyenkor a készülődő ember fejére: rendbe kell tenni a lakást, nagytakarítást kell rendezni. A lakásnak, az udvarnak egyetlen sarka sem maradhat rendetlenül. A szabónál meg kell sürgetni a megrendelt öltönyt vagy kabátot, hogy az az ünnepre feltétlenül készen legyen. Hát még hol van a bevásárlás? Ellátni jobbnál jobb ételekkel és italokkal a konyhát, hogy majd az ünnepnapokon bőségesebben terüljön meg a máskor szerényebb asztal. Aztán jön az ajándékok beszerzése. Családtagjainknak, barátainknak ajándékokkal akarunk kedveskedni. A távol levő ismerőseinknek üdvözlőlevelet küldünk. Ilyen és hasonló gondok között telnek a napok és az ember nem ér rá ezenkívül semmi másra, még arra sem, hogy templomba menjen.

Helyes-e a várakozásnak ez a formája? — tesszük fel újra a kérdést. Nem helyes, mert bár az elmondottakra mind szükség van, mégis egyoldalú az ilyen várakozás. Elhanyagolja azt, ami még ennél is fontosabb.

Aztán — hála Istennek — vannak olyanok is, akik számára a karácsonyvárás főleg a lélekben való felkészülést jelenti; akik érzik, hogy arra a nagytakarításra ilyenkor főképpen az elhanyagolt léleknek van szüksége. Az ilyen ember — bármilyen sok dolga is legyen — mindig meghallja azt a lélekhez szóló, „halk és szelíd hangot“, amelyet a hétköznapok zaja sokak számára elnémit. Az ilyen ember nem hanyagolja el a külső készülődést, de minden vasárnap meghallja a harangok imádságra hívó szavát is, mint ahogy e mostani alkalommal is azok vannak itt a templomban, akiknek lelkéig eljutott ez a hang.

És ez a helyes várakozás. Minthogy a helyes élet is ez: a lélek és a test harmóniája, a lelki és testi igények összhangja, nem pedig az egyik elhanyagolása a másik rovására.

Beszédem bevezető részében a vonatra váró utasok lelkiállapotát próbáltam bemutatni. Visszatérve a képhez, nézzük meg, hogy a járműre váró embert tulajdonképpen miért tölti el az izgalom? Két fő okból: 1. Szeretne feljutni a vonatra: nem akar lemaradni. 2. Az emberek többsége nem üres kézzel utazik, legtöbbjének sok és nehéz csomagja van, így a felszállás sokkal nehezebb.

A karácsonyi várakozás egyik fő célja is az kell legyen, hogy lélekben feljussunk a szeretet ünnepének jézusi magaslatára. Ne maradjunk le, mint a későn érkező, hanem legyünk utasai az evangéliumi szeretet eszmevonatának.

Ne utazzunk üres kézzel. Karácsonyt nem várhatjuk üres lélekkel. Mielőtt elérkezne hozzánk az áldott ünnep, lelkünket fel kell csomagolnunk az örök evangéliumi értékkel: a hit, szeretet, az önzetlen jóság ajándékaival. Természetesen ez sem olyan könnyű és kényelmes, mintha üres kézzel utaznánk, de az út végén kárpótol a nyújtott lelki gazdagság. Ezen a vasárnapon egy képzeletbeli állomás hangszórója szólal meg és hangját küldi minden vallásos lélek felé: hívó ember figyelj! Napkelet felől fény, világosság közeledik hozzád. Mint ahogy a mozdony reflektorfénye belehasít a sötét éjszakába, úgy világítja be lelked sötétjét a közeledő karácsonyi csillag. Fordulj arccal arrafelé ahonnan a fényt várod, mert hozzád és érted jön.

Az adventi időszakban lázas készülődéssel törekedj arra, hogy minél felkészültebben érjen az ünnep. Rendezz nagytakarítást, tisztíts ablakot, adj ajándékokat, küldj üdvözlőleveleket, de mindezt a lelkedben is. Az igazi várakozást és készülődést lelkednek művelése, múlhatatlan értékkel való gyarapítása jelentse. Ha így cselekszel, utad végcéljánál majd meglátod: „a te várakozásod meg nem csalatkozik“. Ámen.

Egyházi Képviselő Tanács

A *harmadik évnegyedi gyűlését* október 14-én tartotta D. dr. Kovács Lajos püspök és dr. Barabássy László főgondnok elnöklete alatt. E. K. Tanács által tárgyalta ügyek:

a febr. 21—okt. 10 közötti időben elnökileg elintézett fontosabb közgazgatási és gazdasági ügyekről szóló jelentés; a székelykeresztúr—udvarhelyi egyházkör 17 egyházközségében tartott püspöki vizitáció (ápr. 13—30); lelkésztovábbképző tanfolyam (júl. 26—aug. 6); a Missziói Bizottság okt. 13-i ülésének jegyzőkönyve; márc. 6—7 napjain tartott Főtanács leiratai; lelkészneveléssel kapcsolatban: hallgatóink lelki nevelése, hiterősítő előadások, legáció, ösztöndíj és tanulmányi segély megállapítása, szakvizsgai és lelkészképesítő vizsgai jegyzőkönyvek, külföldi ösztöndíj vizsga jegyzőkönyve; D. dr. Erdő János rektori jelentése az 1982—83. tanévről; Teológiai Intézet Tanácsának jegyzőkönyvei; D. dr. Erdő János jelentése az Egyesült Államokban jún. 17—júl. 8 között tartott „Minns“ előadásairól; Gazdasági és Pénzügyi Bizottság jegyzőkönyvei.

Az ülésen bensőséges megemlékezés történt D. dr. Kovács Lajos afia püspökké választásának 10. évfordulójáról. Dr. Barabássy László főgondnok és D. dr. Erdő János főjegyző, valamint a gyűlésen jelen levő Iulian Sorin vallásügyi hivatali igazgató méltatták az ünnepeltnek eredményes egyházépítő munkásságát.

Az *E. K. Tanács negyedik évnegyedi gyűlése* december 3-án volt. Tárgysorozatán szerepeltek:

okt. 11—dec. 1 közötti időben elnökileg elintézett fontosabb adminisztratív és gazdasági ügyekről szóló jelentés; a Missziói Bizottság dec. 2-i ülésének jegyzőkönyve; lelkésznevelési ügyek: Lelkészképesítő és Énekvezérképesítő Bizottságok jegyzőkönyvei; 1982—83. tanév I. félévére érvényes ösztöndíjak és tanulmányi segélyek megállapítása; Teológiai Intézet Tanácsának jegyzőkönyve; a kolozsvár-napocai 3. sz. Monostori egyházközség megalakulásáról szóló jelentés; Nyugdíj- és Segélypénztár Vezető Tanácsa ülésének jegyzőkönyve; az 1983. évi Főtanács által eszközlendő választások előkészítése; Gazdasági és Pénzügyi Bizottságok jegyzőkönyvei; az egyházi központ 1983. évi költségvetésének megállapítása és személyi változások.